

SATICI ÇOCUK

Ahmet Yılmaz Boyunağa

GENÇ
T
LİNGUA

SATICI ÇOCUK

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Şebnem Kanoğlu
Kapak Resmi Derya Işık Özbay
Resimleyen Uğur Köse
Kapak Uygulama Şakir Çolak

22. Baskı Mart 2020
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-975-263-204-2

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 1288

+11 ROMAN / 3

Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2006 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İŞ BULMA KURUMUNDA...

Sabahın erken saatlerinde, İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun kapısı önünde on iki, on üç yaşlarında bir çocuk bekliyordu. Hademe Nevzat Efendi, kapıyı açarken, bu çocuğa gözlüklerinin altından dikkatle baktı:

– Ne bekliyorsun oğlum, diye sordu. Çocuk çekingen bir tavırla:

– İş istemek için gelmiştim efendim, cevabını verdi.

O zamana kadar, iş istemeye gelen pek çok kişiyle karşılaşmış olan Nevzat Efendi şaşırıldı:

– İş mi? Sabahın bu saatinde?.. Sen çok küçük-sün be oğlum!..

– Acaba çıraklık filan da olamaz mı efendim? Ben her türlü işi yaparım! Yeter ki nasıl yapılacağını göstereyim!..

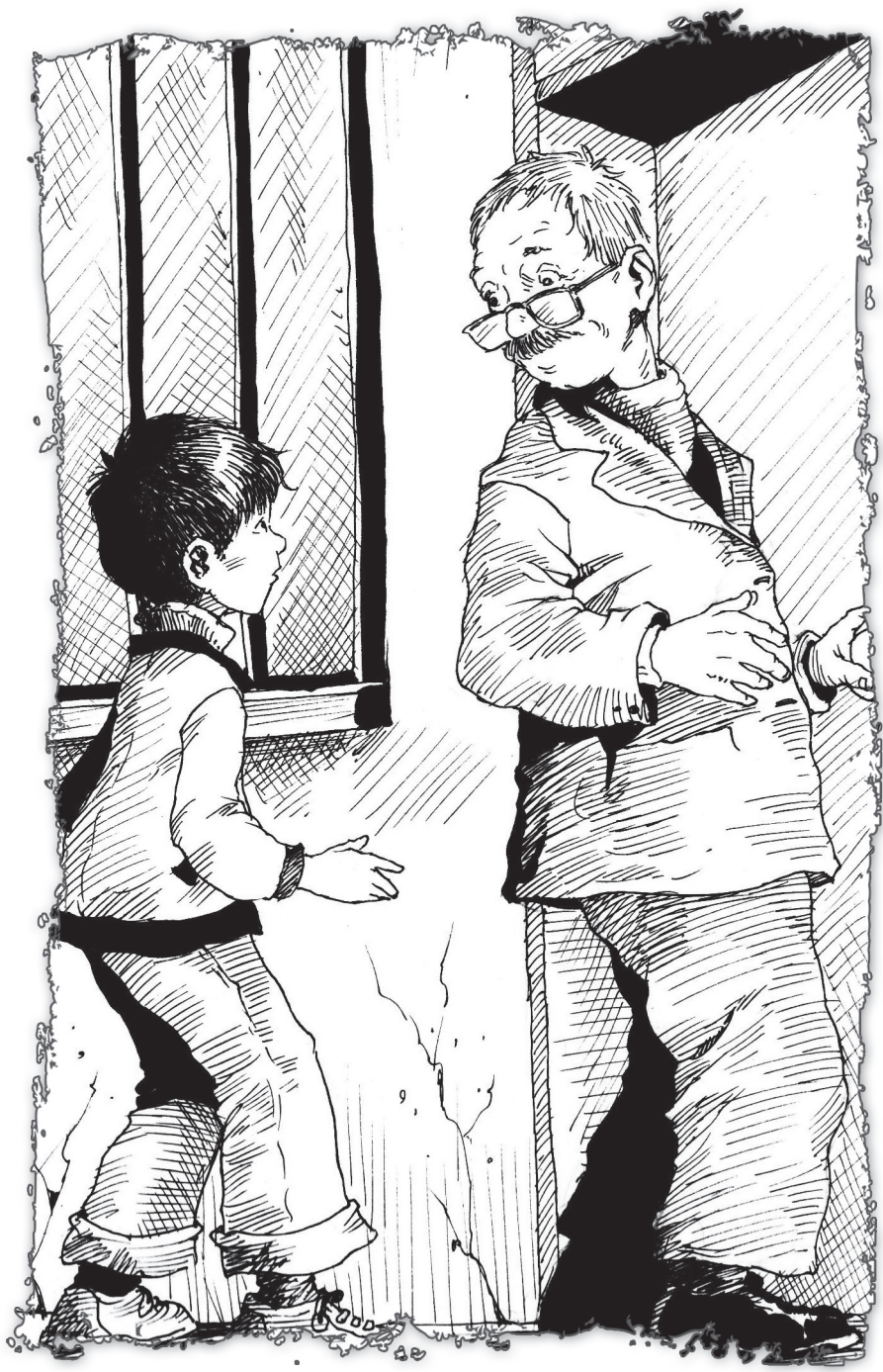
– Çırak aranıp aranmadığını bilemem. Memurlar gelince sorarız. Haydi, geç içeriye; onlar gelinceye kadar içeride otur. Bu soğuk havada dışarıda durma!

Bu sözleri söyleyen Nevzat Efendi, açtığı kapıdan içeri girdi. Arkasından gelen çocuğa, oradaki sandalyelerden birini göstererek, oturmasını söyledi. Sonra önlüğünü giyerek, masaların tozlarını almaya başladı. Arada bir, sandalyede oturan çocuğa da göz atıyordu.

Çocuğun elbiseleri eski, fakat temizdi. Fakir ama görgülü bir aileden olduğu anlaşılıyordu. Nevzat Efendi, bu iş yerinde çeşitli insanlarla karşılaşmıştı. Yılların verdiği tecrübeyle, insan sarrafı olmuştu. Karşısındakinin yüzünden ve tavırlarından, nasıl bir kişi olduğunu anlardı. İş istemeye gelenlerle konuşur, dertlerini dinler, bazen üzülür, bazen akıl verir veya onları teselli ederdi.

Bu küçük çocuğun da muhakkak bir derdi vardı. Zaten sıkıntıda olmasa, bu yaştaki çocuğun sabahın bu erken saatinde İş Bulma Kurumu'nda ne işi olabilirdi ki?

Zile iki defa basarak yandaki çaycıdan iki çay istedi. Toz bezini kapının önünde silkeleyip yerine koyduktan sonra, bir sandalye çekerek çocuğun yanına oturdu.

– Hele söyle bakalım, dedi. Niye iş arıyorsun?

Çocuk çekingen bir tavırla:

– Çalışmam lâzım efendim, cevabını verdi.

– Baban yok mu? Adın ne?

– Adım Murat! Babam hayatta değil; bir kazada öldü.

8

– Yaaa! Nasıl oldu bu kaza?

– Babamın çarşıda büyük bir bakkal dükkânı vardı. Bir gece çarşıda yangın çıktı. Babam da o yangında öldü.

– Hani iki yıl önce çıkan şu büyük yangında mı? Vah vah! Şehrimizdeki o felâketi unutmak mümkün değil! Demek yanan o bakkal senin babanıdır!

– Evet efendim!

Çocuğun gözleri dolmuştu. O sırada gelen çaycının tepeşinden aldığı çayı uzatan Nevzat Efendi, tekrar sordu:

– Peki oğlum, şimdi ne yapıyorsunuz?

– Annem, dedem ve kardeşim Merâl’le yalnız kaldık.

– Başka malınız, geliriniz yok muydu yavrum? Eviniz filân?

– Hayır. Dükkânımız da, oturduğumuz ev de, kiraydı. Yalnız babamın bağlı olduğu sigorta kurumundan ufak bir emekli aylığı bağlandı o kadar.

– Yaa! Peki nerede kalıyor, nasıl geçiniyorsunuz?

Murat'ın yüzü kızardı:

– Babamın sağlığında oturduğumuz evden çıktık. Kirası çok yüksekti. Yine aynı mahallede, küçük ve ucuz bir eve taşındık. Annem bileziklerini ve diğer altınlarını satmak zorunda kaldı.

Murat sözünün burasında durakladı; yutkundu ve fısıltı hâlinde devam etti:

– Şimdi de bazı tanıdıklara gündelikçi olarak ev temizlemeye ve çamaşır yıkamaya gidiyor!

Nevzat Efendi, yaşaran gözlerini çocuktan kaçırdı,

– Eeee... Düşmez kalkmaz bir Allah! Her şey biz insanlar için. Üzülmeye değmez. Bir de bakarsın, durum birden değişir.

– Annemi çalıştırmak istemiyorum. Onun için, iş arıyorum. O ise beni okutmaya kararlı. "Saçımı süpürge eder de seni okuturum!" diyor.

– Peki sen bir işte çalışırsan, nasıl okursun? Yoksa okumak istemiyor musun?

Murat heyecanlandı:

– Okumak istemez miyim? Hem de çok istiyorum. Derslerime çok çalışıyorum. Orta birinci

sınıftayım. Birinci dönemde takdirname aldım. Hem okuluma devam etmek hem de bir işte çalışarak eve yardımcı olmak niyetindeyim. Sabah okula giderim, öğleden sonraları da çalışırım.

– Böyle iş bulmak zor, hem de pek zor! Zaten şu sıralarda iş bulmak hiç kolay değil... Senin hem yaşın küçük, hem bir mesleğin, becerin yok hem de, şartlı iş arıyorsun. Bu durumun, iş bulmanı daha da güçleştirir... Ama dur dur! Böyle bir işi, avukatların yanında bulabilirsin. Çünkü onlar, yazıhanelerinde çalıştıracak çocuk ararlar.

10

– Dün ve evvelsi gün hepsini dolaşmıştım. Hepsinin yanında çalışanlar var. Bir tanesinin yanında çalışan kız evlenmiş ve işten ayrılmış. Eğer bütün gün çalışacak olursam, beni yanına alabileceğini söyledi; ama ben okulumu bırakamam ki!

Nevzat Efendi ile Murat konuşurlarken, memurlar gelmeye başladılar. Gelen memurlardan biriyle bir müddet konuşan Nevzat Efendi, Murat'ın yanına gelerek:

– Evlâdım, memurla konuştum; ama senin yaşına göre iş yokmuş. İki inşaat ustası aranıyormuş. Tabii bu iş sana göre değil. Sen yine buraya ara sıra uğra. Belki sana göre de bir iş çıkar, dedi.

Murat, Nevzat Efendiye teşekkür ederek ayrıldı.

TAZE SİMİTLEEEER!..

11

*M*urat, iş bulamadığı için çok üzgündü. Yolda dalgın dalgın yürüyordu. Bir simitçinin sesiyle birden irkildi. Sonra yüzünde bir tebessüm belirdi. İş bulamamıştı ama işte yapılabileceği bir iş karşısına çıkmıştı. Simit satacaktı. Evet evet! Simitçilik yapabiliirdi! Niye şimdiye kadar bunu düşünmemişti?

Simitçi çocuktan, simitleri nereden aldığını öğrendi. Öğlen okuldan çıktıktan sonra, simitçinin tarif ettiği fırına gitti. Fırıncı ile konuştu. Her simit başına on kuruş kâr veriliyordu. Fırıncı, ertesi sabah için, ona 75 simit hazırlayacaktı. Şimdilik simitleri koymas için de ona, ödünç olarak bir sepet verecekti.

Murat o kadar sevindi ki günde iki yüz, üç yüz hatta bin tane simit satmayı hayal etmeye başladı. Paralarını hep annesine ve dedesine götürecekti. Kazandığı paralarla, annesinin, dedesinin ve kardeşinin canlarının istediği yiyecekleri alacaktı.

Eve gidince, annesine ve dedesine yapacağı işi anlattı. Onların tebessümleri arasında, ne kadar para kazanacağını hesaplarını yaptı. Annesini artık çalıştırmayacağını söyledi. Annesi:

– İnşallah oğlum! Sen kazan bakalım da düşünürüz, dedi.

12

Murat, o gece, sabahleyin çok erken uyandırmaları için anne ve dedesine sıkı sıkı tembih etti. Onlardan kesin olarak söz aldıktan sonra, yatağına girdi.

Ertesi gün, sabah namazına kalkan dedesi ve annesi Murat'ı uyandırdılar. Yeni başlayacağı bu işte yardımcı olması için Allah'a yalvardı ve namazını kıldı. Kahvaltısını ettikten sonra, anne ve dedesinin hayır duaları arasında evden ayrıldı.

Gün, yeni yeni aydınlanıyordu. Fırına geldiği zaman, beş simitçinin daha orada beklediklerini gördü. Murat onlara selâm vererek, beklemeye başladı.

Fırıncı, fırından simitleri yeni çıkarıyordu. Hanımı da simitleri sayarak sırada bekleyen simitçilere veriyordu. Fırın mis gibi simit kokuyordu.

Sırada bekleyen simitçilerden biri, 250 tane, diğeri 300 tane ve sonuncusu da 350 tane simit almıştı. Onlar gittikten sonra, fırıncı:

– Oğlum! İstersen sen de 150 tane al, dedi.

– Ya satamazsam?

– Satarsın! Bu saatlerde iyi satış olur. Satamazsan da, yetmiş beş simitten sonrakileri geri alırım.

– O zaman olur.

Fırıncı işaret edince hanımı, tezgâhın altından uzun bir sepet çıkardı. Murat'a:

– Haydi oğlum! Sepete, simitleri besmele ile yerleştirelim, dedi. Murat besmele çekerek simitleri yerleştirmeye başladı. Simitleri aldıktan sonra, fırıncı ve hanımına:

– Allahaismarladık, dedi.

Onlar da ona, hayırlı işler dilediler. Murat kapıdan çıkarken fırıncı seslendi:

– Önce mahalle aralarını dolaş! Saat yediye doğru, işçi atölyesinin kapısına git. Orada çok satış yapabilirsin. Çünkü bazı işçiler işe yetişmek için, kahvaltı edemeden evden çıkarlar ve karınlarını simitle doyururlar.

Murat, önce kendi mahallesine gitti. Utanıyordu; nasıl bağıracağını bilemiyordu. Annesinin el kapılarında çalıştığını hatırlayınca, cesaretlendi. Simit

